

# KIS LAP

SZERKESZTI:

Förgő-  
bácsi

LXIV. kötet

23. szám.

FŐMUNKATÁRS:

Benedek-  
Elek

1903. június 7-én.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.



ZIVATAR. (Lásd a 400. lapon.)

## A ZENÉLŐ KÜT.

— Elbeszélés Mátyás király korából. —

Irta Goda Géza.

(Folytatás.)

## IV. Pétörke a magasban.



**N**EM mondom, hogy Mátyás király azért ment külön Erdélyországba, hogy meghallgassa a Pétörke kútját. A királynak sok dolga volt. Háborut köllött vezetnie, katonát tanitania, vigyázni fél szemmel arra, hogy benn az országban mi történik, a másik szemével pedig lesni, hogy a külső országok miképen intézik a dolgukat. Ha száz szeme lett volna a királynak, az is kevés lett volna; és valamennyi kezének akadt volna munkája. Nem mehetett csak úgy sétálni, kocsi-kázni, mint a magunk-fajta egyszerű ember. Nagy-néha engedhetette csak meg magának azt, amit a szegény ember gyereke megengedhet akár minden nap, hogy tudni illik pihenjen egyet. Olykor, ha csönd volt az országban és a Kárpátoktól Adriáig, Bécestől Brassóig békesség volt hegyen-völgyön, a nagy király is megbujt az erdélyi hegyek között s nyugalomban töltött néhány napot ősi házában. Ilyenkor történt, hogy Kolozsvár felől egyszer csak hírt hozták ám neki, hogy ott micsoda csoda van. Kút, amely muzsikál, még pedig magyar nótát muzsikál. A csodának pedig itt nincs is vége. Az igazi csoda az, hogy ezt a furcsa szerszámot egy öklömnyi gyerek találta ki, akit Csalafinta Pétörkének hívnak.

— No, ha ez így van, mondta a király, akkor hát megtekintem én is ezt a csodát! Szeretem a szép muzsika-szót és szívesen lovaglok utána egy fél napig.

Felült a paripájára, amelynél szebb fekete mén nem volt akkor fél Magyarországon s bevágatott Kolozsvárra, ott is a főbíró uram házát kereste föl. Vasdinnye János megismerte a királyt, levette a süvegét, mélyen meghajolt előtte (Lásd a képet a 399. lapon.) s így szólt:

— Uram király! Boldog vagyok, hogy jó egészségben láthatom Felsőgedet.

A király mosolygott, aztán kezét nyujtott főbíró uramnak.

— Hát köszönöm szépen, mondta, hála Istennek semmi bajom. Ha a magyarnak semmi baja, én is baj nélkül vagyok.

— Már az csakugyan úgy is van, felelt Vasdinnye János. A jó király orcája népe boldogságának tükré.

— Igaza van kigyelmednek, intett a király s arra gondolt, hogy ő bizony iparkodik jó király lenni. Azt hallok, főbíró uram, hogy valami csoda-jószág van a kend városában. Igaz-e?

— Igaz ám Felsőg, mondja a főbíró s a homlokára üt. Ejnye el is feledtem megjelenteni Budába, hogy valami öreg Csalafinta Máté polgárnak kicsi fiacskája, Csalafinta Pétörke, városunk főterére olyan muzsikáló kutat szerzett, melynek csodájára járnak az emberek. Az asszony-nép két napi járó-földről is elgyalogol hozzánk, csak hogy része legyen a fülének a muzsika szó gyönyörűségéből. Nem csoda az csupán, Felsőges Uram, hanem, ha már mindent meg köll jelentenem, megmondom alázattal, hogy forrás is.

— Forrás? Ugyan miféle forrás volna? kérdezte a király.

— Hát követem: pénz-forrás, meg még egyéb is. Aki eljön ide a kut hallására, az meg is hál minálunk. Ebből haszna van a korcsmárosnak. Aki meghál, az elkölt itt egy ebédet, vacsorát is, iszik egy itce bort is. Ebből haszna van a hentesnek, mészárosnak, szatócsnak, szőlő-gazdának. Imígyen gazdagodik a város. Aztán jön a fő dolog. Ha be jön ide a sok oláh asszony a hegyek közül, az, mire haza akar menni, mind eltanulja a Pétörke kútjából a magyar nótát s azért van fél-

séges kirá  
den gye  
viz neki

A ki  
aztán föl

— Nap  
uram. M  
magyar  
pompás.

a magya  
az azt s  
azt szere

ven mon  
nótázna  
reggelt. M

Vasdin

tette a  
ért, hog

király el  
dultak a  
maga h

kupa viz  
a fölhan

király u  
annak  
zenészei

lett hira  
a hege

orgonáv  
maga k

is hozza  
szép m

világéle  
hogy m

muzsika  
össze-es  
kiáltott

— F  
most h

a gye  
számot  
az köz

Nos  
a Csal  
Fölkap  
ugy ug  
lyakon  
odaérh  
aztán

séges királyom, hogy a havasok közt minden gyerek most magyar nótát dalol. Azt visz neki haza az anyja a vásárból.

A király ur gondolkodott egy kissé, aztán fölsillant a szeme:

— Nagyon okosan van ez így, főbiró uram. Muzsika-szóval köll megfogni a magyar nép haragosait. Ez már csakugyan pompás. Mert igaz: aki egyszer megérezte a magyar dal szépségét, zengő muzsikáját, az azt soha el nem felejt. Pedig hát én azt szeretném, ha a félvilág magyar nyelven mondana miatyánkot, magyar nyelven nótázna s magyar nyelven köszöntené a reggelt. Mutassa meg kigyelmed azt a kutat!

Vasdínyei János uram menten föltette a csalmáját, szaladt a Miska hajduért, hogy az lépegessen alabárdosan a király előtt, úgy, ahogy illik. Aztán elindultak a kut felé. A király maga húzott a kutból egy kupa vizet s nagyot bámult a fölhangzó muzsikán. Mátyás király udvarán megfordultak annak az időnek a legjobb zenészei. Aki valahol arról lett híres, hogy jól tud bánni a hegedűvel, cimbalommal, orgonával, azt a király mind maga köré gyűjtötte. Értett is hozzá alaposan, hiszen sok szép muzsika-szót hallott világleletében. Most mégis, hogy meghallotta a zenélő kut muzsikáját, nagyot bámult, össze-csapta a kezét és így kiáltott:

— Ejnye, teringette! Már most hozzátok csak ide azt a gyereket, aki ezt a szerzámot kitalálta. Nem lehet az közönséges eszü gyerek!

Nosza futott Miska hajdu a Csalafinta Máté háza felé. Fölkapta a rezes kardját s úgy ugrált keresztül a pocso lyákon, csak hogy hamarabb odaérhessen. A ház előtt aztán kiabálni kezdett:

— Hé! Hé! Máté gazda! Jöjjön csak kigyelmed! Vagy hogy ne is jöjjön. Küldje csak ki inkább a gyereket!

— No mi lelte kendet? kérdezte ijedten az öreg Máté. Talán csak nincs török a nyakunkon? Vagy talán a világ szekerét látta befordulni az utcámba?

— Olyasformán, mondta Miska. Tyüh, Ne is kérdezze! Ki sem birom mondani egy léleketre.

— Mondja kettőre!

— Kettőre? Már annyi időm nincs nekem kedves uram, mondta tovább Miska. Mert nagyon várnak ott a kút előtt. Vár pedig...

— No! Mondja meg már, hogy ki?

— Kimondom no! felelé Miska. De előbb fogózzék meg kend a kerítés-lébe, mert hát ha el talál kend dőlni a nagy csodálkozástól.



... MÉLYEN MEGHAJOLT ELŐTTE. (Lásd a 398. lapon.)

— Fogom már! mondta az öreg Csalfinta. Csak mondja, hogy ki vár?  
 — Hát a király!  
 — A király?  
 — Az. Mátyás király, a tulajdon szemé-  
 lyében.

(Folytatása következik.)

### Z I V A T A R.

(Képpel a címlapon.)

Sötét felhők kergetődznek,  
 Villám cikkáz az égen —  
 És a pusztán nincsen föld,  
 Nincsen ház, mi megvédjen.

Ha nincs ház, hát ott a suba,  
 A juhásznak subája —  
 A ruháknak fejedelme,  
 Valóságos csudája.

Hogy ha kell, hát fagytól óv meg,  
 Hogy ha kell, hát melegtől;  
 Hogy ha kell, az esőtől óv,  
 Hogyha kell, a szelektől.

Jancsi, Panna jól tudják ezt —  
 S hogy kítör a zivatar:  
 Suba alól kérdezzetik,  
 Hogy ő tőlük mit akar?

Édes atyjuk bétakarja,  
 S őket bizony nem félti,  
 Régi juhász... s jó subája  
 Mindhármukat megvédi.


Nem a suba, mondja aztán,  
 Mikor az ég kiderül,  
 Hanem az, ki mindig ott van,  
 Ahol a jó sikerül.

Az, ki ura égnek, földnek,  
 Csillagoknak, napoknak  
 S lenn a harmat gyöngyeinek,  
 Mik a fűvön ragyognak.

Az, akinek egy szavától  
 Ég és föld is megremeg...  
 Nagy jóságát, nagy irtalmát  
 Köszönjük meg gyerekek!

Roboz Andor.

### MESE-ORSZÁG.

OL volt, hol nem volt; az Operenciás tengeren is túl, a tarka Meseország tő-szomszédságában volt egy ház. Abban a házban lakott egy asszony két apró gyermekével, Elivel és Jánossal. A ház egy szép virágos rét közepén állott. A rétet egy oldalon a tenger szegélyezte, a másikon meg egy nagy sűrű erdő terült el. A rét és erdő közt folydogáló patak jelölte meg Meseország határát. A patakon aranyos hid vezetett át. Elike és Jánoska nagyon szerettek volna azon átmenni, de édes anyjuk nem engedte. Elmondta nekik, hogy ott sok boszorkány, varázsló, gonosz tündér rejtőzik. Akad ott ugyan jó tündér is, de azokkal ritkán lehet találkozni. A gonosz tündérek pedig mindenféle csinyt követnek el és csunyán megtréfálják azt, aki oda téved. A gyermekek azonban csak kíváncsok voltak oda abba a szép országba, hol az állatok beszélnek, a fák és virágok pedig olyan szépek, csudások, hogy olyat sehol sem lehet találni.

Egy szép tavaszi napon kimentek a rétre játszani, virágot szedni koszorúnak. Játék-közben oda értek az arany hidhoz. Sovárogra néztek át a másik partra. Egyszerre Elike meglát egy szép virágot, amilyen a réten nem terem.

— Nézd csak Jánoska, azt a szép nagy virágot! De jó volna elhozni! Hát ha átmennék érette?

— Jobb lesz, ha nem mégy át. Édes anyánk meg is tiltotta, intette őt Jánoska.  
 — Hát te csak maradj itt, én átszaladok és elhozom. Mindjárt itt termek.

És be sem várva testvére ellenvetését, Elike felszaladt a hidra.

— Ha te mégy, én is megyek, szól Jánoska és a kis lány után szaladt.

Hanem amint a virág felé mentek, az is menni látszott, mindig távolabb és távolabb. Akár milyen szaporán szaladtak utána, nem bírták elérni.

— Menjünk inkább haza, már fáradt vagyok! panaszkodott Elike. Lásd, mond-



tam ugy-e, hogy ne menjünk át. Már most hogyan keressük meg az utat? Itt sehol semmi nyom.

Megfordultak, hogy vissza térjenek; de akár hogy igyekeztek, csak annál mélyebbre jutottak be az erdőbe. Végre már nem bírták tovább. Esteledni is kezdett, fárad-

tak, éhesek voltak. Leültek egy nagy fa-törzsre, átölelték egymást és elkezdtek sírni.

— Mi lesz velünk, mi lesz velünk, ha nem tudunk haza jutni! Éhen halunk. Milyen jó volna most mamánál! Ottócska bizonyára alszik is már az ő bölcséjében,

és mi még azt sem tudjuk, hová hajtsuk a fejünket éjszakára!

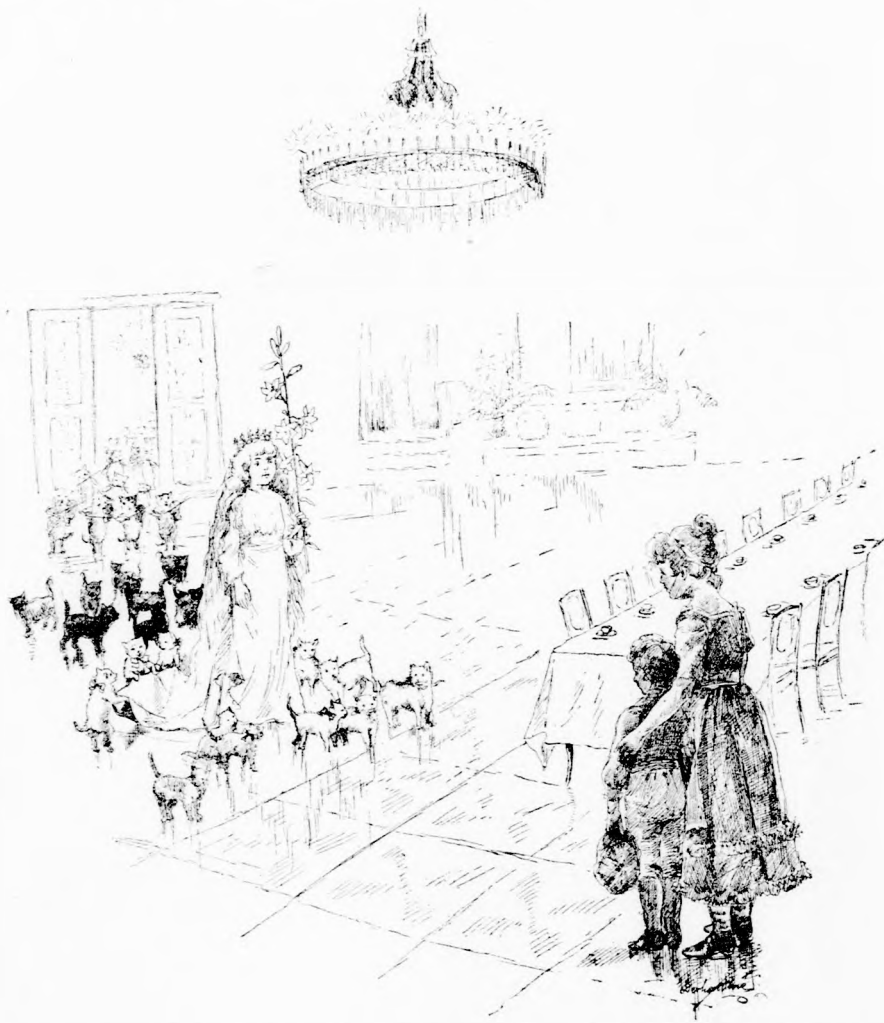
— Ne busulj annyira Elike! Ne félj, míg én vagyok veled. Én fogok dolgozni értted és talán egyszer mégis csak haza találunk. De ha egyszer haza találunk, soha többé nem leszünk szó-fogadatlanok. Csak azt tesszük, amit a mama mond. Csak most az egyszer innen kijuthassunk!

De minden jóra való fogadkozás hasztalan volt. Jánoska, a még nagyon kicsi legényke, bizony meg volt ijedve. Össze hajtották fejcskéiket és sirtak tovább.

Körös-körül mindenféle különös zajt hallottak: éneket, nevetést, beszédet. De nem láttak senkit. Mikor a szél meg-rázta azt a piros virágu nagy fát, mely alatt ültek, hát csak elkezdett csengni minden virág olyan tiszta hangon, mint ha vert ezüstből volnának. Egyik oldalról gunyos kacagást hallottak, s midőn arra fordultak, láttak egy nagy világos-kék pillangót. Ott hintázott egy virág-szálon és gunyos mozdulattal emelte egyik csáp-ját az orrához.

— Így jár, aki nem fogad szót!

És újból nevetett vékony kis hangján.



BELÉPETT ELŐSZÖR NYOLC KÉK SZALAGOS FEHÉR KIS CICA. (Lásd a 403. lapon.)

Most  
bujtak

Egysz  
gás han  
fehér ci  
hegyén.

— M  
miért s

— I  
felelte

tunk.

jó kis

soha se

csak l

és apr

— N  
de elől

nem t

mit. M

késő v

Me

patak

Amin

virágu

ből e

kiván

A

érték

ajtaj

helye

cuko

tak,

aszt

gott

szék

Most már sirni sem mertek. Egész közel bujtak egymáshoz.

Egyszer csak a közelből macska-nyávogás hangzott és előttük állt egy gyönyörű fehér cica, kék szalaggal a nyakán és farkahegyén.

— Miaú, miaú! Jó estét gyerekek! Ugyan miért sirtok?

— Hogy ne sirnánk, hogy ne rínánk? felelte a két testvér, mikor így és így jártunk. És elpanaszolták a bajukat. Oh te jó kis fehér cica! Segíts haza bennünket, soha sem leszünk többé rosszak, soha többé, csak haza mehecsünk jó édes anyánkhoz és apró testvéreinkhez!

— Miaú! Most az egyszer megpróbálom, de előbb eljöttök a mi királynénkhoz, mert nem tehetek az ő engedelmé nélkül semmit. Ma különben már ugy sem lehet, mert késő van. Jertek hát velem!

Megindultak a cica után. Szép tiszta patak mellett vitt el az ut, sok virág közt. Amint lábaikkal érintették, kezdtek a virágok zengeni s mindegyiknek a kelyhéből egy kis tündér szőke feje kandikált ki, kíváncsian nézve a kicsi vándorokat.

A tisztás szélén szép fehér házhoz értek, amely egészen cukorból való volt; ajtaja, ablakfája csokoládéból; zsindeley helyett piskóta volt felszögezve rózsaszínű cukor-szőgekkel. Egy nagy terembe jutottak, melynek közepén cukorral leterített asztalkán harminc apró csészében párolgott a tej. Az asztal körül harminc apró székecske csokoládéból.

— No ti most csak üljete le és várjátok! Majd én bejelentlek Miczibella ő felségének.

Ezzel a cica eltűnt. Néhány perc mulva hallottak gyönyörű éneket. Kinyílt az ajtó és belépett először nyolc kék szalagos fehér kis cica, (Lásd a képet a 402. lapon.) utánok lépett egy szépséges kis leány hosszú fehér ruhában, földig érő szőke hajjal, arany koronával a fejében, hófehér lilium-szállal a kezében. A huncát három kék-szalagos fehér cica tartotta. Ez volt a királynő. Ezeket követte nyolc fehér cica rózsaszín szalaggal. Ezek énekel-

tek. Leghátul nyolc fekete cica piros szalagokkal. Ezek hegedültek és furulyáztak.

A kis királynő kezét nyújtott a két testvéreknek és így szólt:

— Hallottam, hogy eltévedtetek mert nem fogadtatok szót. Ha megígéritek, hogy ezentúl jók lesztek, megengedem Hófehérnek, első külügyminiszteremnek, hogy haza szállitson holnap. Most azonban jöjjetek uzsonálni, azután megmutatom palotámat.

Mindenki leült a terített asztalhoz. A gyermekek nem győzték csodálni, mily szépen tisztán és illedelmesen esznek a cicák, szebben mint sok gyermek.

Uzsonna után megnézték a palotát, a kis királynőnek cukros ágyacskáját, a sok szép babát, játékot. Volt ott beszélő baba, zongorázó baba, hinta-ló, mely tudott nyeríteni, és... de ki tudná azt elmondani hogy még mi minden szép volt ott! Mikor a sok játékban kifáradtak, nyugalomra tértek. Hogyan csodálkoztak a gyermekek, midőn más nap reggel fölbredve, otthon lették magokat az ő kis ágyokban. Ott állt mellettök a mama, és mikor mindent elmondtak neki, megdorgálta őket s megígértette velök, hogy ezentúl mindig szót fogadnak.

Hanem ezután hiába keresték a gyermekek az arany hidat — eltűnt, soha többé nem lehetett átmenni rajta Mese-országba.

### A REGGELI.

*Reggel van, reggel van, huzzák a harangot,  
Fölkeltek már régen a kedves galambok,  
Fölkelt tyúk-anyó is apró csirkéivel,  
Várja már Zsuzsika pompás reggelivel.*

*Emitt jön a kakas, kukorikol nagyot:  
»Aranyos Zsuzsika, hints nekem is magot!«  
Jere kakas, jere, téged is szeretlek,  
Pici tenyeremből búzával etelek.*

*Egyetek, egyetek, bizony nem sajnálom,  
A piros buza-szem javatokra váljon.  
Javatokra váljon, jó nagyot nőjjetek,  
Kedves kis jószágim: egyetek, egyetek!*

*Etek apa.*

## KIRÁNDULÁS POLÁBA.

A **M**MULT nyarat a szép magyar tengerparton töltöttük. Fiuméből Horvátországba is átkalandozgattunk. Fenn bolyongtunk a gyönyörű fekvésű Tersatto várában, később a babéros Lovranában telepedtünk le. Istria félszigetén, a dalmát parton, Abbazia közelében fekszik ez a kedves helyecske. Az európai délvidéknek (amelyhez már Istriát hozzá számíthatjuk) kevés pontján terem annyi babér és olyan sok óriás vad gesztenyefa, mint itt. A város neve éppen azért hajdan Laurea is volt. Ma az újabb tengerparti villákkal és fürdőikkel együtt Lovránának nevezik.

A fiumei magyar-horvát hajós-társaság szép időben, minden másod-nap kisebb-nagyobb tengeri kirándulásokat rendezett. Siettünk elolvasni az ujonnan kifüggesztett csillagos hirdetést, amellyel a kirándulásokat előre jelzik.

Néhány ilyen kiránduláson részt vettünk mi is. Legnagyobb és legérdekesebb utunk volt a *polai*. Korán reggel fölkészülve vártuk a szép fehér hajót, a »Liburniát«, mely a lovranei molónál<sup>1</sup> nem köthetett ki, hanem bárkán köllött elébe eveznünk. A matrózok lebocsátották a hácsót s mi ingadozva

<sup>1</sup> A kikötőnek a tengerbe nyuló kőpartja.

kapaszkodtunk föl a hajóra. A kedves, öreg kapitány bácsi, az ő parancsnoki hidján, pompás helyet juttatott nekünk. Ott fenn a közepén legkevésbé éreztük a hajó mozgását.

Gyönyörű, széles időben, tükör-sima vizen villám-gyorsan siklott tova a hajó. Egymás után maradoztak el mellettünk a parti községek: a kies Medea, melynek kertjéből séta-közben vérvörös gránátalma-virágot és széles levelű ausztraliai eucalyptust szedtünk. Majd a magas szikláról letekintő Moschenizza és a Monte Maggiore-hegység tövében épült Draga, Kray és Fianona következtek. Elhagytuk a nagy szigeteket is, Vegliát és Chersót. Messziről kélelt a Lussin hegysége. Azután sokáig csak jobbról látszott egy keskeny, sziklás föld-csik. Ha ennek hátat fordítottunk, csak nap-sugártól tündöklő kék eget és csillogó fényes vizet láttunk. Milyen szép is volt, mikor azt a gyönyörű sima viz-tükröt hófehér-habosra és világos türkiz-kékre fodrozta hajónk hatalmas csavar-kereke.

A sima kékségből lassankint kezdett kiemelkedni valami sötét pont. Közelebb érve a St. Giovanni világító-torony magaslott előttünk. Itt sok utas előszedte és felállította fényképező gépecskéjét; de a kapitány bácsi hamarosan szétszedette, elzáratta valamennyit, mert itt és Pola



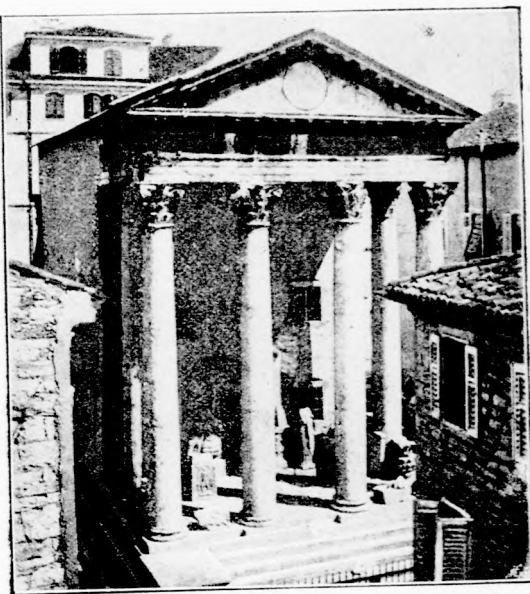
ST. GIOVANNI VILÁGÍTÓ-TORONY.

egész környékén hadi okokból *tilos* a fényképezés. Most egy kis hullámvérés következett. Ez alatt szolgálták föl az ebédet. De mi nem mertünk lemenni az ebédlő-terembe, mert erősen hánykolódott a hajó. Fenn a hidon nem éreztük annyira.

Nem sokára már feltüneztek a hegy-tetőkön Pola apró erődei, majd a Promontore-fok. Istria csucsát megkerülve, bejutottunk az öbölbe, melyet Szt. András szigete s az Olivák szigete zár be. E két sziget között ment át a hajó, de már fékezett erővel — mezza forza — (felényi erővel) s nem sokára a sok hadi hajó közt kikötöttünk.

Az öböl közepén áll, tengerbe vert czölöpökre építve, a tengerészek fürdőháza. Itt láttuk a hajók javítására és tatarozására szolgáló uszó dockokat (műhelyeket és rakodókat.) A part-ról legelőször is az ó-korbul fönmaradt óriási circus épülete tünt szemünkbe.

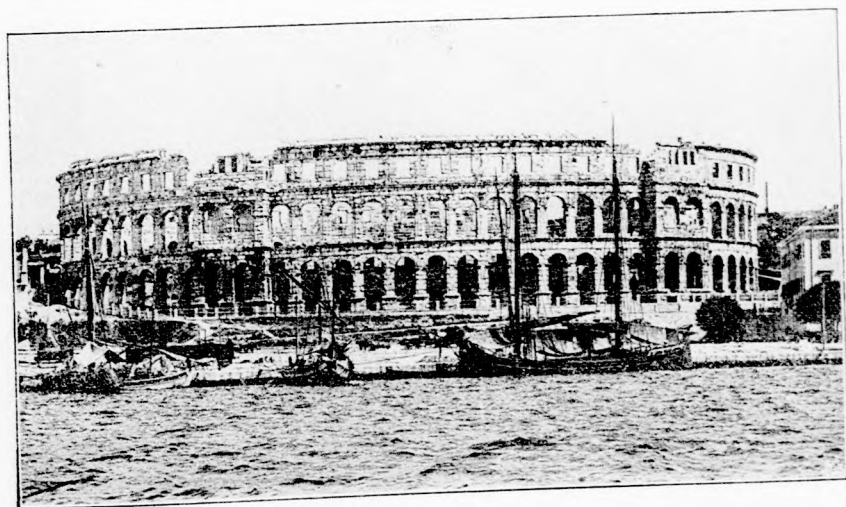
A parton hosszú kocsi-sor várt. Sietve ültünk föl s legelőször is a közel fekvő Arenába hajtattunk. Ezt még a rómaiak építették az első században, falai most is meglehetősen épek, 27 m. magasak, három sor óriási ablakkal és felül keskeny pár-



AUGUSTUS TEMPLOMA

kánzattal. Minden sorban 72 ablak van, de a felső sorból néhányak a közfala már kidőlt. A hosszukás kör-alaku udvar 135 m. hosszú, 107 m. széles. Magas fű nőtte be, s valamikor vízzel megtölthető árok futotta körül.

Innen Augustus császár templomához mentünk. Ez még az arenánál is régibb



AZ ARENA A TENGER FELŐL.



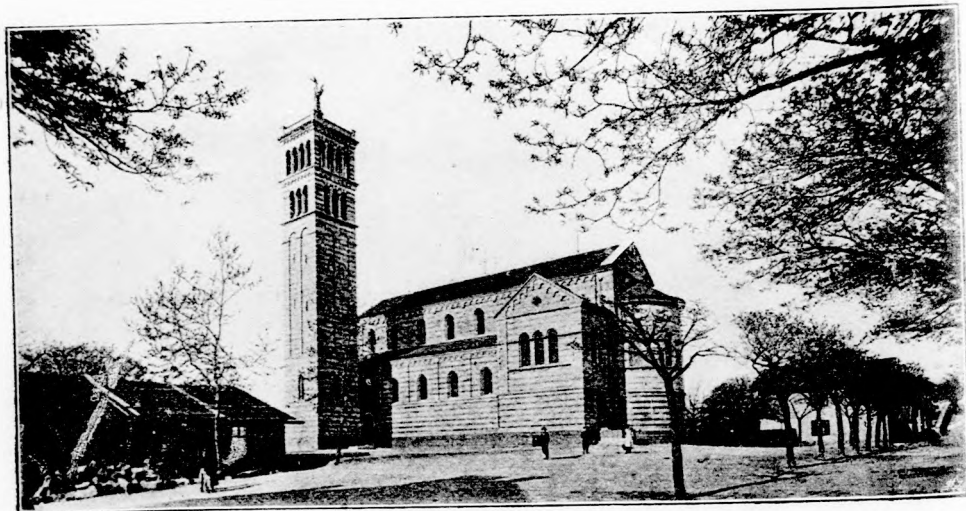
TEGETTHOFF-SZOBOR.

épület. Krisztus születése után a 8. évben fejezték be. Most is egészen ép, hasonlít a Nemzeti Museum oszlopos bejáratához. Belseje tele van régi szobrokkal, de ezek legtöbbször csonka és sebesült római vitéz; még az istenek szobrai sem épek, de igen nagyok. Közel van ide a legrégebb római emlék, a Porta aurea vagy arany-kapunak nevezett diadal-ív, melyet még Krisztus

születése előtt 30 évvel építettek. Még most is jól láthatók rajta a kifaragott csata-képek; de ezeket egészen megközelíteni nem lehet, mert magas vas rács övezi a szabadon álló kaput.

Még több igen régi házat láttunk a város körül tett utunkban, de nem jutott idő, hogy valamennyi előtt megálljunk, mert az új Polának is sok a nevezetessége. Hegyes-völgyes utcáiról gyönyörű kilátás nyílik a kikötőre. Az egész környéket azonban csak a csillag-vizsgáló torony tetejére épített terrászról lehetett végig tekinteni. Sok műszert, forgatható óriási messzelátókat s egyéb nagyító szerszámokat láttunk. De legjobban örültem, hogy a kereskedelmi kikötőben horgonyzó ropant hajókat s a hadi kikötőben pihenő nagy és erős vértés hajókat is jutott megtekintennem.

Tovább kocsizva, felváltva a posta-épület, városháza, a tengerészeti iskola, akadémia és casino elé értünk. Találkozunk mindenfelé apró számár-fogatokkal, melyeket itt élelmi szerek szállítására használnak. Megnéztük a belül még nem is egészen kész új tengerész-templomot is, gyönyörű mozaik képeivel, a Monte Zarrón lévő Tegetthoff-emléket, melyet a király

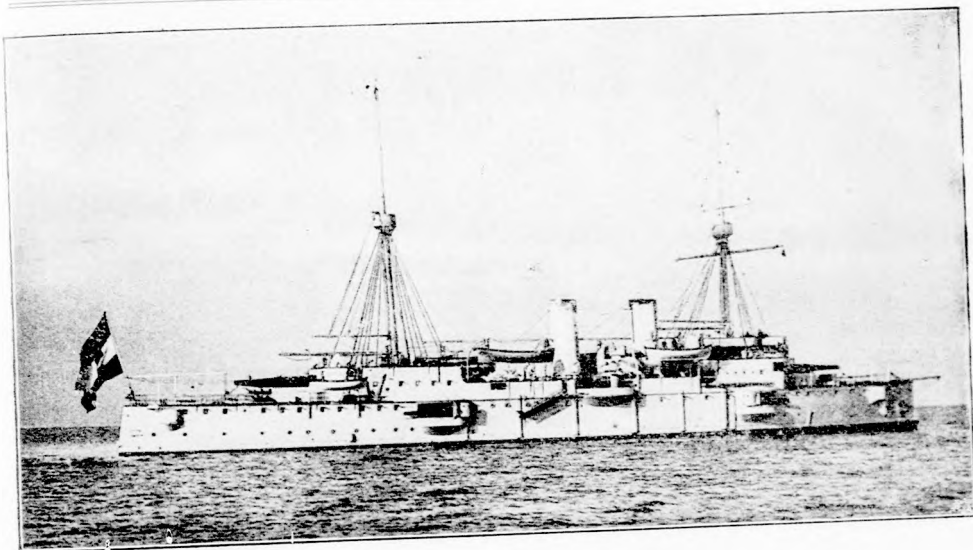


CS. ÉS KIR. TENGERÉSZ-TEMLOM,



állított  
carpo r  
hoff-szo  
sitett,  
szobor.  
helye. I  
kaszárn  
árboc-r  
kal, a  
épület.  
mely  
museum  
a hajó  
és ér  
azokat  
tetlen.  
itt lát  
táját,  
Kriszt  
fedezé

Vol  
pedo  
letese  
hadi-  
Láttu  
préba  
kon  
gyár  
kard  
ujab



»ERZSÉBET« HAJÓ.

állítottatott a lissai győzőnek. A San. Policarpo remek parkjában áll a bécsi Tegetthoff-szoborhoz hasonló hajó-orrokkal diszesített, Miksa császár emlékének szentelt szobor. Ez a park Polának legszebb sétahelye. Említésre méltó még a sok tengerész-kaszárnya, széles gyakorló-terekkel, a magas árboc-rudak alatt kifeszített óriási hálók-kal, a tengerészek kórháza és a börtön-épület. Utoljára hagytuk az Arsenalist, mely magában foglalja a tengerészeti museumot, a fegyver-gyárat, raktárakat és a hajó-gyárat. Itt annyi mindenféle ritka és érdekes dolog van felhalmozva, hogy azokat mind megjegyezni és felsorolni lehetetlen, de soha sem fogom elfelejteni, hogy itt láttam a régi kerekcsaj hajóknak mintáját, azután kicsinyített mását Columbus Kristóf hajójának, mellyel Amerika fölfedezésére indult.

Volt ott szemlére adva egész sereg torpedó is, a legelső tökéletlentől a legtekintélyesebb ujig; továbbá az összes vértess hadi-hajók képe és kicsinyített mintája. Láttuk a hadi-hajók páncéljának golyóprébbáit, végig mentünk a fegyver-gyárakon és raktárakon. Rengeteg műhelyekben gyártják a sok öldöklő szerszámot, puskát, kardot, golyót. Megnéztük a museum legújabb tárgyait, a kínai háboruban szer-

zett dolgokat, pompás kínai vázákat, sárkányos zászlókat, ágyukat, a gyönyörű, nagy himzett kályha-ellenzöt és egy rémes kínai figurákkal kifaragott nagy medencét.

Utoljára maradt a hadi-hajó megtekintése. A mi kis társaságunknak a »Kaiserin Elisabeth«-et mutatták meg, de ezt már csak futva lehetett végig néznünk, időnk nem volt már. Fáradtak is voltunk, meg még levelező-lapokat, kagylót és gyümölcsöt is kellett vásárolni.

Mikor végre egy kis pihenőre a (Celsius szerint, 40 fok melegben) egyik tengerparti kávéház terrásán fagyaltozni kezdtünk, felbügött a hajónak indulás-jelző kürtje és siettünk elfoglalni jó helyünket.

Azután a lemenő nap arany sugarainál bucsuztunk az árboc-erdővel ékes csillogó öböltől. Az érdekes, szép várost övező, magasan fekvő erődöket még jó sokáig láthattuk. Végre »con tutta forza« (teljes erővel) haladtunk visszafelé, egy tanulságos kirándulás kedves emlékével.

Valahányszor Polára vissza gondolok, mindig elszomorít egy kissé az a tudat, hogy olyan sok régi emléket láttunk ott; de Salamon királyunknak, aki mint remete ott fejezte be viszontagságos életét, seholl semmi emlékére nem találtunk.

*Nowody Antal.*

## Az első piros pünkösdi rózsa.



(Folytatás.)

az ő szerető szívében. Tehát megvan a biztos gyógyszer! S mily kellemes! De a következő pillanatban már annál jobban nehezedett lelkére a gond. Körös-körül hótul fehér az egész táj. Bóra-anyó fehér takarója

alatt nem nyílik rózsá. Hol keresse? Hol találhatná meg ilyenkor ezt a kedves orvosságot? Ha csak a jó Tündér nem hoz a kertjéből egy szál piros pünkösdi rózsát?... de ah, az is eltiint, elbujt a gonosz Szélfamilia boszúja elől!

— Oh én mennyei Atyám, ne hagyj el! sohajtott a szegény madárka. Mi szomorú lesz a Tavasz csalogány-dal nélkül!

S csak szállt-röpült előre, szárnyaeszkái alá huzva lábacskaikat, mert körmei majd elfagytak a nagy hidegben.

Tul röpült már a magas hegyeken, rengeteg erdőkön, de mindenütt csak Bóra-anyó szitájának nyomait látta maga alatt a földön. Sehoh egy zöld fü-szálaeska. Már a szeme is fáj a nagy fehérségtől.



ÁKOM-BÁKOMOS LEVÉLRŐL HURROGTA LE  
A RECEPTE.

**F**AJD-KAKAS csodálkozva fölpillantott:

— Nagy igazságot mondtál, szolt komolyan; én eddig erre nem is gondoltam. Lám, mégis igaz, hogy a jó pap holtig tanul. De mit ér a nagy tudományom, ha senkinek hasznára nem forditom? gondolta magában. Meg aztán a nagyságos cím is jól esett neki, jóllehet tudós volt. Átszolt hát a hetedik szomszédba:

— Bagoly kolléga, kérem pár percre a pápa-szemét!

Bagoly kolléga rögtön átküldte Kuvik titkárával az óriási bűvös okuláréját.

Fajd-kakas doktor ur a szárnya alá nyult s kivett egy megsárgult pergamen-levelet, megnyergelte kampós orrát az okuláréval, s az ákom-bákomos levélről hurrogta le a receptet:

— 777-ik lap, 14-ik sor: »A Csalogány hang-szálainak hideg irigységben összezugorodásáról. Ellenszer: Leszakasztandó a leges-legelsőnek kinyilt piros pünkösdi rózsá; piros Pünkösdi előtt három rózsás hajnalban, annak fölséges illata háromszor fölszivandó, e biztos gyógymódtól a hangszálak kinyílnak s a beteg szebben fog csattogni-fütyölni, mint valaha — punktum.

A segély-kereső Fülemlé az első pillanatban nagy megkönnyebbülést érzett

Amint

hagyta,

csak azt

egy dom

káival ó

csos ut

Vakond

— M

tal esed

vándort

meg a l

rózsát?

— J

ha én a

csot ser

— T

teni? A

—

fiam! E

vájtam.

gek ut

megval

— C

doktor

biztos

teket

—

Jobb

És ig

tölem

tomba

tartot

hideg

felöl

Arra

Segit

Zefir

segit

Hisz

piros

V

bán

tany

felé

mög

a fö

nek

itt

Amint a 7-ik magas hegy-óriást is elhagyta, dombos vidékre ért. Hát egyszer csak azt látja onnan a magasból, hogy egy domb aljában ott cammog, karmocskáival óvatosan előre tapogatózva a kavi-csos uton egy össze töpörödött kis öreg Vakondok. Rögtön megszólította:

— Méltóságos Vakond ur! Teljes alázattal esedezem, méltóztassék engem szegény vándort utba igazítani, merre találhatnám meg a legis-legelső kinyílt piros pünkösdi rózsát?

— Jaj fiam, hunyorgatott a megtisztelt, ha én azt láthatnám! Hiszen én még a kavicsot sem látom meg a hegyes orrom előtt.

— Tán a szeme-világát tetszett elveszteni? Azt méltóztatik most keresni?

— Dehogy tetszett, dehogy tetszett, fiam! Bár kereshetném meg! Addig ástam vájtam, túrtam-fúrtam a föld alatt régiségek után, hogy a nagy örökös setétségben megvakultam.

— Csak méltóztasték tudós Fajd-kakas doktor urhoz fordulni, az minden bajra tud biztos orvosságot s csodálatos hosszú recepteket hurrog csak úgy fejből, betéve.

— Nem bírok én odáig vándorolni, fiam. Jobb doktor a mi drága Természetünk! És igazságos! Amit látásomban megvont tőlem, azt kétszeresen adta vissza tapintatomban, szagló érzékemben. — Ezzel föl-tartotta hegyes orrát s körül szimatolt a hideg levegőben. Biztos, folytatá. Arról dél felől érzek pompás friss üdítő rózsá-illatot. Arra tarts, fiam! Mindég csak dél iránt! Segítsen meg kutatásodban az áldott szívű Zefír.

— Istenem Atyám, s te enyhe Zefírem, segítetek! sohajtott újra a szegény vándor. Hiszen jóllehet hogy hideg még az idő, piros Pünkösöd napja már az ajtóban van.

Végső erejét megfeszítve, szállt-röpült a bánatos férjecske nagy városokon, falvakon, tanyákon, majorságokon át, egyenesen dél felé. Már a dombok is kezdtek elmaradozni mögötte. Csak homok-buckák terpeszkedtek a földeken, mint ha hízó sertések hevernének ott. Nádfödeles apró házak fehérlettek itt ott, kéményükön a didergő Gólyával.

Egyszerre, hála neked jó Isten!... meleg lég-áramlat jött szembe a vándor madárkával.

Ah, most lábacskaít már ki is nyujthatta a mind-enyhébbre való levegőben. A Gólya is hosszú nyakát kinyujtva, barátságosan köszöntötte, s hogy vissza int, egyszerre nagy zöld vetésbe mélyedt tekintete. Milyen jól esett ez a megpihenés az ő fáradt szemeinek!

Még egy szál buza-virág sem kéklett, egy pipacs nem piroslott, de az alig ujjnyi buza-tábla mint ha a földnek zöld bársony palástja lenne. Mi szép!

Most már zöldelő reménnyel szállt tova a madárka. Egyszer csak azon veszi észre magát, hogy nem is lebegteti kifáradt szárnyaít, s valaki mégis viszi sélsebesen előre.

Boldog volt. Az enyelgő, enyhe meleg játszó-társ volt: a jószívű Zefír, aki pilangó-szárnyaival jött segítségére.

— Itt vagyok cimbora! Szerencsésen kisurranhattam a zárkából. Addig-addig csókolgattam körül az öreg, mogorva Szél apót, hogy végre sem állhatott ellen hizelgésemmek s kiengedett a többi testvéreim nyomába. Ne félj! Jól tudom én miben



VALAKI MÉGIS VISZI SZÉLSEBESEN ELŐRE.

jársz. De tuljárnk ám az én testvéreim eszén s megmutatjuk, hogy többet jó szívvél, mint erővel.

S amíg Zefir az ő szárnyait lebegtetve suhogott alattuk... oh, bájos csoda!... szemlátomást zöldült, fakadt, virult a földön s a földből fü, fa, virág.

Mire a nap leáldozott, egy tanyai házhoz értek.

Zefir gyöngéden tette le a Fülemület egy orgona-bokorba, melynek dus fürtjei Zefir legyintésére rögtön nyiladoztak, oly édes illatot lehelve, hogy a szegény fáradt madárka teljesen felüdült bele.

— Négy egész hosszú napunk van még piros Pünkösdi hajnal-hasadtáig, suttogó a segítő-társ, az orgona-fürtökkel buvócskát játszva. Te addig hunyd le szemeidet és álmodj szépet, míg én a dolgodat nyélbe sütöm.

Bizony le is záródott a hűséges férj fáradt szeme-héja; de amint utolsót pislantott, mialatt a kellemes himbálásra, legyezgetésre elszunnyadt: megvigasztalódva látta, hogy a tanyai ház kicsi ablakán egy aranyos leányka hajlik ki az ott zöldelő nagy pünkösdi rózsabokor fölébe, s örömpesve mondja a bokor tövében, a homokban játszadozó kis fiúcskának:

— Nézd Jóska, nézd! Már fésző bimbó is van rajta! Reggelre bizonyosan kinyílik a rózsza, s én majd a kalapod mellé tűzöm bokrétának.

— Nem, nem Marcsa! Téged illet a legelső pünkösdi rózsza-szál, ellenkezett a testvér. Én tűzöm azt holnap a te szép selyem hajad mellé!

— Jó gyermekek! susogá Zefir s megcsókolgatta orcáikat, hogy mind a ketten kipirultak-virultak tőle mint a piros rózsza.

— Milyen kedves testvérek! gondolta fél-álmában a mesziről jött vándor-madár. De ha ők egymásnak szánták, hogyan jutok akkor hozzá én? És piros lesz-e a rózsza? Mert hogy pirosnak muszáj annak lennie! A fehér nem használna semmit az én betegemnek.

(Vége következik.)

Mama.

## INNEN-ONNAN.

**Világító hal.** Egy buvár vizsgálatainak eredményeiből tudjuk, hogy nem csak a száraz-föld előkelő városainak, de a tenger legmélyebb rétegeinek is megvannak a maguk pompás villamos lámpásai. Ezek a villamos lámpások a *halacosteus niger* nevű halszemei alatt levő fehéres foltok, melyek a sötétben majd kigyulnak, majd pedig kialszanak. Fényök jó messzire bevilágítják a vizet és magát a halat arra képesítik, hogy zsákmányát megláthassa, üldözhesse és elfoghassa.

**Az eszkimók lakását** kevés európai ember ismeri. Nansen, a híres északi utazó beszéli, hogy a grönlandi eszkimó télen szilárd házban lakik, melyet tőzegtől épít s melynek talpa rendszerint a föld színe alatt fekszik. Az ily háznak csak egy helyisége van, abban él együtt az egész család, sőt néha több család is. Nehány ágyból áll a szoba minden butorzata. A világosságot egy éjjel-nappal égő halzsír-lámpás szolgáltatja. Tűzhelyük a házon kívül van, ahonnan a házba egyetlen keskeny folyosó vezet, mely azonban oly alacsony, hogy csak csuszva-mászva lehet rajta a nagy szobába bejutni. Nyáron aztán természetesen ott hagyják e nem éppen kellemes, füstös, egészségtelen lakást s rögtönzött sátrak alatt élve rénszarvasra vadásznak. Ekkor aztán élvezettel pótolják ki mindazt, aminek télen silány lakásukban híjával voltak.

**Csudálatos rák.** Töltsetek meg valamely edényt vízzel és tegyetek a víz színeére két kámfor-darabkát: meglátjátok, a két kámfor-darab csodálatos módon fog egymás körül mozgolódni. A kámfor-gőzök ugyanis ide s tova taszigálják mindazt, ami körülöttük van. Így hát, ha sok kámfor-darabot hintünk a vízre, egész tánczó kámfor-sereget fogunk az edényben látni. Természetes, hogy a nyüzsgő raj minden pillanatban furcsábbnál furcsább alakokat fog ölteni; leggyakrabban rák-alakban mozgolódnak a megélénkült kámfor-darabkák. Az ilyen ráknak csudálatos módon mozgékony a farka, ollója pedig únos-untalan, fáradhatatlanul és igen fenyegetően működik. Kisértsétek meg és mulassatok rajta.

## APRÓSA

A gör... hasonlít... desen va... szélesebb... Gyakran... előre, fel... Többny... ellen fő... erdőknél... részeiben... kodik, a... óriási s... állatját... vény-év... evett és... vándor... de jól... fának... kemény... zavarja... puskac...



fej

és

## APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

A gorilla. A majmok közül a gorilla hasonlít legjobban az emberhez, bár rendszeren valamivel kisebb nála és vállai szélesebbek. Hazája Afrika nyugati partja. Gyakran jár alsó kezein és ha a földön siet előre, felső kezét nyakán kulcsolja össze. Többnyire a fán hál meg és az eső és nap ellen födelet épít magának. A sűrű afrikai erdőknek legelhagyottabb és legsötétebb részeiben él. Legszívesebben ott tartózkodik, ahol legnagyobb a nedvesség. Bár óriási szemfogaival az erdő minden más állatját szét darabolhatná, mégis igazi növényevő. Ha egyik helyen mindent megévt és így elfogyott a tápláléka, tovább vándorol. Különösen a cukor-nádat szereti, de jól izlik neki többféle eperfaj s némely fának kéreg-alatti része és egy rendkívül kemény héjú dió-fajta. A keménység nem zavarja, mert fogazata olyan erős, hogy a puskacsövet is könnyen ketté-harapja.

A gorilla-vadászat rendkívül veszélyes, mint hogy roppant erejű karjai és állkapcsai félelmes ellenségé teszik. A gyakorlott gorilla-vadász csak az utolsó pillanatban lő, mert ha a lövést elhibázza, a gorilla azonnal ráront. És támadásainak nem tud az ember ellenállani. Hosszu körmű kezének egyetlen ütése szétzuzza a vadász fejét, behorpasztja mellét. A négerrek olykor birkózni próbálnak a gorillával. De vesztiükre. A gorilla gyakorlott birkózóként öleli át és egyszerre össze roppantja. A vadásznak meg kell várnia, míg mintegy 10 lépésnyire közeledik hozzá a gorilla, hogy a lövés biztos legyen. Ha talált, néhány pillanat alatt vége a félelmes ellenségnek. Arccal előre bukik és hörgése a haldokló ember végső sohajtására emlékeztet. A néger csak puskával meri a gorillát megtámadni, más fegyverrel soha sem. Az iránt, aki életében legalább egy gorillát megölt, társai rendkívüli tisztetettel viseltetnek.



## FEJTÖRŐ.

### Pótló rejtvények.

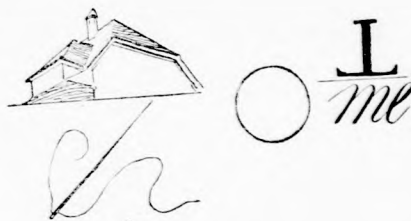
1.	2.
<i>M</i> agyar	— öröm
— lap	— rozs
<i>L</i> ár	— ár
<i>R</i> rab	— in
<i>S</i> est	— szó
— rom	— ár
<i>A</i> ákos	— alom
— ár	— ó
<i>L</i> lom	— lom
— arat	— ég
	— kos
	— ir

### Tréfás természet-rajz.

Az egész: város. Láb nélkül evő-eszköz,  
fej nélkül férfi-név.

### Kép-rejtvények.

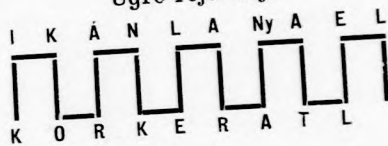
1.



2.



### Ugró-rejtvény.



A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: 3 korona-, 5 korona- és 8 korona-áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjul.

## MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 21-ik szá-  
mában közölt rejtvények megfejtése a követ-  
kező:

Beüt-rejtvények: I. Többet ésszel, mint erővel  
II. Pénz a pénznek apja.

Fogas kérdések: I. Tréfa.

II. Az emberi élet.

Keprejtvény: A hajnali óra vezet jóra.

Rejtett név: A Lacika barátját Akos-nak hív-  
ták. (Megfordítva soká).

A szó-szaporító feladvány megfejtése nagyon  
sokféle. A megfejtők nagy része jóval  
többet küldött be huszonhat szónál.

Megfejtők: Pap Irma és Zsigi, Fürst  
Sárika, Lax Henrik, Görgey Elly, Ida és Lilli,  
Kuthy Béla (kinek az írása? F. b.), Nemes  
István, Csics Rózsika és Anika, Szemző István,  
Szlavy Aranka, Olivér és Szilárd, Hanvai Ilonka,  
Neuhauser Imre, Könyöki Izolda, Ilona és József,  
Könyöki Matild és Józsi, Tusák Ervin, Borhý  
Margit, Mérey Dalma, Kintses Gyula, Józsi  
és Laci, Czukrász Zoltán és Gyuszika, Neu-  
mann Eliz és Ida, Lichtenstein Klára, Alice és  
Lajos, Hefty Paula, Nowody Antal, Rakovszky  
Menyhért, Ország Sándor, Jurenka Irén, Thyll  
Laci, Gervay Lilike, Préger Aurél, Matskási  
Magda, Meller Mici, Lizi, Terci, Manó és Andor,  
Pap Lilike és Gizike, Jurenák Gizi, Gerber Erzsí,  
Klárka és Mancsi, Hatvány Toncai, Kramer Irén  
és Margit, Balassa László és Béla, Gruber Clotilde,  
Haitsch Emmy, Elly és Ilonka, Kerpely Sárika,  
Zorkóczy Sárika, Kovács Ferenc, Erdődy Leona,  
László, István és Béla, Vörösmarthy Ida, Grün-  
hut Nelly, Ungár Erzsike és Sándor, Vidovich  
Andrea, Geréb Andor, ifj. Bónyi Adorján, Gaál  
Géza, Farkas Sarolta, Rencsisovszky Margit  
(Jövőre ne felejtsetd ki megnevezni annak a lap-  
nak a szerkesztőségét, melynek írsz. Mert itt az  
Athenaeumban őt is van. F. b.), Wagner Elzi és  
Jenő, Beke Bertl, Gyula és Zoltán, Szabó Margit,  
Wittmann Erzsí, Paulik Irike, Herzfeld testvérek,  
Dominig Iluska és Erzsike, Pichler István, Hor-  
gosi áll. isk. IV. leány osztály növendékei, Németh  
Margit és Zsófia, Göbl Albin, Hölczel Tibor,  
Sinkovits Mariska és Tivi, g. Hunyady Ferenc,  
Erényi Erzsike, Schwalb Andor, Kremsier Irma,  
Géza és Gyula, Milutinovits Corinna és Janka,  
Szerencsy Kató és Arpád, Pál Erzsí és Gyula,  
Steiner Erzsí, Bódi és Laci, Rothmüller Miklós,  
Bleuer Pali, Páchl Pista, Irsai István, Rosenfeld  
Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtör-  
ténvén: 3 korona áru könyvet nyert Sinkovits  
Mariska és Tivi, Pozsony; — 5 korona  
áru könyvet Vankrász Zoltán és Gyuszika,  
Vámos-Mikola; — és 8 korona áru könyvet  
Balassa László és Béla, Budapest, kik-  
nek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

\*

A »KIS LAP« LXIV. köt. 20-ik számában közölt  
rejtvények megfejtését beküldték még: Stettner  
Margit, Rothmüller Miklós, Thyll Laci, Gáspár  
Ilona, Pál Erzsí és Gyula, Steiner Erzsí, Bódi és  
Laci.

## FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Cservenka Ljubomir. A »Kis Lap« hasábjain  
soha senki nem olvasott izgatást más nemzetiségek,

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.

Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.

de igenis lelkesítő szövegeket a magyarság mellett.  
Hogy is lehet ezt panasz-kép venni magyar lapról?  
Örömmel veszem különben tudomásul, hogy szabá-  
tosan írsz magyarul. — Rosenfeld Vilma. A múlt  
szombaton olyan bő zápor omlott reám a Csömöri-ut  
elején, hogy a kocsisom vonakodott a pályaházon  
tul hajtani. Ott is tett le, pedig eszemben sem  
volt elutazni. Ez az oka, hogy elestem a ti színi  
előadások élvezetétől. Pedig másod-magammal  
készültem azt meghallgatni. — Ifj. Bónyi Adorján.  
Kellemes tudomásul veszem, hogy a rajzocskák a  
te műveid. — Balla Irén. Olvasás után szólok.  
De mért oly kegyetlen közel szorulnak egymáshoz  
azok a gépsorok? S a papirosnak széle se maradt,  
hogy egy-egy szükséges változást ejtsek a »kéz-  
íraton«. — Blau testv. Mi értelme van annak,  
hogy ti a »Kis Lap« társ-szerkesztőjének, Roboz  
Andor bácsinak külditek be a ... Roboz Andor  
verseit? A rejtvényeket besoroztam. — Kövessi  
Irma. Kész-örömet, csak aztán arra valók legye-  
nek. A kedves sorokat köszönöm. — Kovács  
Ferenc. Bajodban eljárók. — Babics Madelaine.  
A nevedet, a levélkét is keservesen bírtam ki-  
hüvelyezni. Kinek az írása ennyire olvashatatlan,  
igyekezzék bővebb téren, tehát levél-papíroson és  
ne l.-lapon nagy betűket vetni. Így tán megérthe-  
tem rejtvényedet, melynek megfejtése (»korcsolyá-  
zás«), ebben a 23<sup>o</sup>-os melegben tán nem egészen  
időszertű. — Ungár Sándor. Bár ugy volna, amint  
mondod: hogy ahol fecske van, ott minden se  
szomorúság, se nyomorúság. Hejh, [de]hogy nin-  
csen, kis öcsém! A versikédben van olyan valami,  
amit »hangulat«-nak neveznek. Majd ha igazán  
lesz valami mondani való s a versírás szabályai-  
val megismerkedel: lehet szó a közlésről. —  
Zuber testv. Hát Marianne is belé esett abba a  
»Félegyházába«, melyet újabb olvasóim közül egy  
sem mulaszt el beküldeni. A szó- és számrejtvényt  
valamint a szójátékot szívesen közlöm, ha meg-  
nyugtatsz felőle, hogy sehol másutt még meg nem  
jelent. — Balassa Béla. Ha már közönséges leve-  
let köll világosan írni, mennyivel inkább a rejt-  
vényt. Okulva az intésen, küldjed be újra, mert  
a sok apró pocából ki nem bírtam okosodni. —  
„A jószívű gyermek“. Nagyon érelden holmi. Azt  
írod: »igyekeztem, hogy nagyon megtetszen.« Miféle  
szó ez? Tán azt akartad írni »megtessék«. Mert  
igy van az helyesen magyarul. — Kerpely Sárika.  
A levélke elég pökhendi s jól mulattam rajta. —  
Lax Henrik. Beküldesz egy rejtvényt a megfej-  
tése nélkül. Egyébkint olyanok látszik, melyre  
nem vagyok kíváncsi. — Stüssel Manó. Intézked-  
tem. Mentül előbb ugorj talpra! Kár ilyen szép  
enyhe napokat az ágyban tölteni. — Nemeskéri-  
Kiss Margit. 1. Igazi pünkösdi üdvözet. A rózsá-  
kat, melyeket az ut kissé megviselt, hamarost  
vízbe állítottam, hogy, persze csak rövid időre,  
felfrissüljenek. Köszönöm a virágos köszöntést.  
2. Melyre Forgó bácsi rég les: csak nem érkezik  
be Véghles; sem írásban, sem rajzban. Biztatsz,  
hogy már belé fogtál, aminek örülök. Addig is,  
hadd lássam azt az apró mesét. — Több levélről  
a jövő számban.

## JÓ SZÍV.

Tolnay Klára 1 K.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.



1903. júni

